

Hồi thứ tám mươi

Chủ bộc lo mưu cứu lão hoàng gia

Trùng Quang phương trượng hỏi:

- Người đi mời Hoàng Phố tiên sinh vào đây. Chúng ta có điều muốn thỉnh giáo.

Vì Tiểu Bảo xen vào:

- Hoàng Phủ Các là người giáo hoạt, e rằng không hỏi được chuyện gì ở nơi hắc. Chúng ta hãy hỏi vị đại Lạt Ma trước hay hơn.

Trùng Quang đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Thế mà bản tăng không nghĩ ra.

Nhà sư kia chạy đi một lúc đã thấy hai tăng nhân khiêng Ba Nhan vào điện.

Hai tăng nhân này cầm phẫn Ba Nhan đã giết mấy nhà sư ở chùa mình liền quăng mạnh xuống đất.

Trùng Quang nói:

- Trời ơi! Sao các ngươi lại đối đãi với đại Lạt Ma khiếm lễ như vậy?

Hai tăng nhân vâng dạ cho xuôi chuyện rồi trở gót lui ra.

Vì Tiểu Bảo tay trái cầm chiếc ghế ngồi, tay mặt dùng lưỡi đao truy thủ cắt chân ghế.

Lưỡi truy thủ này sắc bén vô cùng! Vì Tiểu Bảo cắt chân ghế như thái trái cây thành từng miếng dày một, hai phân.

Trùng Quang phương trượng giương mắt lên nhìn gã. Lão không hiểu gã làm như vậy là có dụng ý gì.

Vì Tiểu Bảo quăng chiếc ghế xuống tiến lại trước mặt Ba Nhan. Tay trái gã nắm đầu lão, tay mặt cầm truy thủ khẽ chỉ vào mấy chỗ thủ thế của gã cũng như cắt chân ghế vừa rồi.

Ba Nhan hốt hoảng la lên:

- Không được rồi!

Trùng Quang cũng la lên:

- Chớ làm thế!

Vi Tiểu Bảo tức giận hỏi Ba Nhan:

- Sao lại không được? Ta biết những vị đại Lạt Ma phái Mật tông ở Tây Tạng đều luyện môn Thiết đầu công để cho đầu cứng như sắt, đao thương chém không vào. Hồi ở Bắc Kinh, chính ta đã dùng lưỡi đao này chém vào đầu một tên đại Lạt Ma mà chém hàng nửa ngày đầu hấn vẫn y nguyên không sây sạt một chút. Đại Lạt Ma! Lão là của thật hay đeo chiêu bài giả mạo? Nếu không để ta thử coi thì làm sao mà biết được?

Song Nhi toét miệng mỉm cười ra chiều rất khoan khoái.

Ba Nhan vội đáp:

- Tại hạ chưa từng luyện môn Thiết đầu công đó, công tử chỉ chém một nhát là tại hạ chết ngay.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chưa chắc đã chết. Nếu chém sâu hai, ba tấc thì chẳng việc gì đến tánh mạng? Đại Lạt Ma! Tại hạ hãy hớt một lớp mỏng trên đầu lão hề nhìn thấy óc là thôi. Tại hạ nghe người ta bảo: Ai nói thật thì chất óc bất động. Còn kẻ nào nói dối, chất óc như bị đun nóng chảy ra thành được. Tại hạ có điều muốn hỏi đại Lạt Ma, cần phải hớt đi một lớp để coi chất óc cho biết lão là người thành thật hay chuyên môn giả dối.

Ba Nhan vội đáp:

- Đừng chém! Đừng chém! Bản Lạt Ma nhất định nói thật.

Vi Tiểu Bảo lại sờ đầu lão hỏi:

- Lão nói thật hay nói dối thì ta làm sao mà biết được?

Ba Nhan đáp:

- Nếu bản Lạt Ma nói dối, công tử sẽ cắt đầu cũng chưa muộn.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Được rồi! Ta thử hỏi lão: Ai bảo lão đến chùa Thanh Lương?

Ba Nhan đáp:

- Chính là Thắng La Đà, một vị đại Lạt Ma ở viện Chân dung của đức Bồ Tát đã phái bản Lạt Ma tới đây.

Trùng Quang hỏi:

- A Di Đà Phật! Những chùa xanh ở Ngũ Đài Sơn vốn không thù oán gì với chùa vàng mà sao đại Lạt Ma tuyết đỉnh kia lại phái đại Lạt Ma tới đây quấy rối?

Ba Nhan đáp:

- Tiểu Lạt Ma không phải đến đây quấy rối. Thắng La Đà sư huynh sai tiểu Lạt Ma tới đây để kiếm một nhà sư ngoài bốn mươi tuổi vì y đã lấy cắp bảo kính của đức Phật sống rồi đến ẩn trong chùa Thanh Lương nên phải tìm cho bằng được y.

Trùng Quang hỏi:

- A Di Đà Phật! Làm gì có chuyện đó?

Vì Tiểu Bảo giờ đao trủy thủ lên quát:

- Lão nói dối. Ta phải bỏ đầu để coi óc lão.

Ba Nhan la lên:

- Không có. Tiểu Lạt Ma không nói dối. Công tử không tin thì đi hỏi Thắng La Đà sư huynh sẽ rõ. Sư huynh còn bảo bọn tiểu Lạt Ma giả vờ phao ngôn là bị mất một tên tiểu Lạt Ma, thực tình chỉ cốt tìm kiếm được nhà sư đứng tuổi kia. Hoàng Phủ tiên sinh nhận biết nhà sư đó, nên mời tiên sinh cùng đi kiếm người. Thắng La Đà sư huynh căn dặn bọn tại hạ: nhà sư kia lấy cắp pho bí kinh của Mật tông là chuyện tày đình, chứ không phải tầm thường. Nếu tại hạ bắt được nhà sư đó là lập được đại công. Khi trở về nhất định đức Phật sống sẽ trọng thưởng.

Vì Tiểu Bảo thấy Ba Nhan lộ vẻ thành thực, chứ không có điều trá ngụy, gã nghĩ ngay đến vì lão ngu muội, người ta không để lão biết rõ đó là Thuận Trị Hoàng đế.

Gã liền thò tay vào bọc lấy phong thư bằng Tạng văn mà Song Nhi đã bắt được của bọn Lạt Ma ở dọc đường. Gã mở thư ra hỏi:

- Lão thử đọc bức thư này cho ta nghe thử coi trong thư viết chuyện gì?

Ba Nhan vội đáp:

- Dạ dạ!

Lão cầm lấy thư đọc lý la lý lô một hồi.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Phải rồi! Lão đọc Tạng văn thông lắm!

Rồi gã trở vào Trùng Quang nói tiếp:

- Phương trượng đại sư đây không hiểu Tạng văn, vậy lão dịch thơ này ra tiếng Hán cho phương trượng nghe.

Ba Nhan đáp:

- Trong thơ này nói: Vị... đại nhân vật đó... đúng là ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn. Gần đây có tin... bọn Thần long giáo cũng đến mời y. Vậy chúng ta phải... hạ thủ trước mới được.

Vì Tiểu Bảo nghe Ba Nhan nhắc đến ba chữ Thần long giáo gã biết là lão nói thật, liền hỏi tiếp:

- Trong thơ còn nói gì nữa?

Ba Nhan đáp:

- Trong thơ nói thêm việc lên chùa Thanh Lương mời đại nhân vật này chẳng có gì khó khăn mà điều đáng sợ là Thần long giáo hay tin tất đến cướp đoạt, nên... Thắng La Đà sư huynh yêu cầu Đạt Hoà Nhĩ sư huynh ở Bắc Kinh gấp rút phái nhiều cao thủ tới viện trợ.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Ba Nhan đáp:

- Hết rồi. Phía dưới chẳng còn chữ nào nữa.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hoàng Phủ Cốc là nhân vật như thế nào?

Ba Nhan đáp:

- Y cũng là một tay trợ thủ nhận lời mời của Thắng La Đà sư huynh và mới tới đêm qua.

Vì Tiểu Bảo gật đầu rồi nhìn Trùng Quang nói:

- Phương trượng! Tại hạ muốn thăm vấn phương trượng chùa Phật Quang. Nếu đại sư không tiện có mặt ở đây thì xin ra ngoài cửa sổ mà nghe.

Trùng Quang đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Lão sai người đưa Ba Nhan ra ngoài và đem Tâm Khê vào, rồi lão trở về thiền phòng chứ không đứng ngoài cửa sổ nghe ngóng.

Tâm Khê vừa vào phòng đã tươi cười nói:

- Hai vị tiểu thí chủ hãy còn nhỏ tuổi mà võ nghệ siêu quần. Lão tăng dĩ nhiên chưa từng thấy người nào như vậy mà còn chưa được nghe ai nói tới

trường hợp này. Các vị quả là những trang thiếu niên hào kiệt. Thế mà lão tăng không biết, thật là có lỗi.

Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Con bà nó! Không ai thèm nghe lời phỉn nịnh của lão đâu.

Gã vung chân đá vào đít nhà sư một cước.

Tâm Khê tuy đau đớn nhưng vẫn tươi cười:

- Phải lắm! Phải lắm! Những bậc anh hùng hào kiệt chân chính quyết không ưa lời nịnh hót.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai đã phái lão đến chùa Thanh Lương hành động điên khùng?

Tâm Khê đáp:

- Thí chủ đã hỏi, lão tăng không dấu giếm. Thắng La Đà đại Lạt Ma ở viện Chân dung của đức Bồ Tát phái người đưa đến cho bản tăng hai trăm lạng bạc yêu cầu bản tăng đi với sư đệ y là Ba Nhan tới chùa Thanh Lương để kiếm... một người. Lão tăng nghĩ rằng phải có công mới được hưởng lộc, đành đi với y một chuyến.

Vi Tiểu Bảo lại đá lão một cước nữa rồi quát mắng:

- Sao lão dám nói những nói càn để lừa gạt ta? Biết điều thì nói cho thực!

Tâm Khê đáp:

- Dạ dạ! Lão tăng xin nói thật là đại Lạt Ma đã đưa đến cho ba trăm lạng bạc.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Không đúng. Hiển nhiên là một ngàn lạng.

Tâm Khê nói:

- Thực tình thì chỉ có năm trăm lạng, nếu thêm một lạng nữa lão tăng không phải là giống người.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tên Hoàng Phủ Các đó là hạng người nào?

Tâm Khê đáp:

- Hắn là móng hạ lưu vô sỉ chứ chẳng phải hạng người tử tế. Tên quý Lạt Ma Ba Nhan rước hắn đến. Thí chủ tha cho lão tăng rồi lão tăng lập tức đưa hắn lên huyện để quan sai trừng trị hắn cho bỏ ghét. Chùa Thanh Lương là nơi thanh tịnh ở cửa Phật, khi nào để cho hắn đến làm càn làm bậy? Tiểu thí

chủ! Mấy mạng người chết oan cùng mấy xác Lạt Ma, chúng ta đổ cả lên đầu hán.

Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt hỏi:

- Hiên nhiên chính lão đã giết họ sao lại đổ tội cho kẻ khác?

Tâm Khê năn nỉ:

- Hảo tiểu gia! Xin tiểu gia dung tha cho lão tăng.

Vi Tiểu Bảo kêu người đưa Tâm Khê ra ngoài và khiêng Hoàng Phủ Các vào thăm vấn.

Hoàng Phủ Các là con người rất quật cường. Vi Tiểu Bảo hỏi mà hán không trả lời một câu nào.

Song Nhi liền điểm vào huyệt Thiên khoát khiến cho Hoàng Phủ Các phát ngứa ngáy không sao chịu nổi, lớn tiếng rên la kêu gọi. Thế mà Vi Tiểu Bảo vẫn chẳng tra hỏi được câu gì. Hán chỉ nói:

- Mi có giỏi thì vung dao chém chết lão gia đi cho rồi. Mi hành hạ người ta trong hoàn cảnh này thì đâu phải là bậc anh hùng hảo hán?

Vi Tiểu Bảo chẳng những không tức giận mà còn kính trọng Hoàng Phủ Các đáng mặt nam tử hán. Gã đáp:

- Được lắm! Chúng ta không hành hạ người nữa.

Đoạn bảo Song Nhi giải khai huyệt đạo Thiên khoát cho hán.

Gã cũng không hỏi gì nữa, sai người khiêng Hoàng Phủ Các ra ngoài rồi mời Trùng Quang phương trượng vào nói:

- Vụ này kết quả ra sao khó mà lường được, tưởng chúng ta phải thương lượng cùng đại nhân vật đó.

Trùng Quang lắc đầu đáp:

- Y đã nhất định không tiếp người ngoài.

Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Sao lại không tiếp người ngoài? Vừa rồi y đã chạm trán người ngoài đó thôi? Nếu chúng ta không can thiệp há chẳng để kẻ khác bắt đi rồi? Chỉ vài ngày nữa là đại Lạt Ma ở Bắc Kinh lại phái người tới, ngoài ra còn Thần long giáo còn khỉ gờ nữa, khi đó dù chúng ta có ra sức giúp y cũng chẳng thể địch nổi số đông.

Trùng Quang nói:

- Thí chủ nói phải lắm!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phương trượng cho y hay là tình thế rất cấp bách, nếu không cùng nhau thương lượng tìm biện pháp giải quyết là không xong đâu.

Trùng Quang nói:

- Lão tăng đã hứa lời trong chùa này không ai chuyện trò với y, cả lão tăng cũng vậy.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Tại hạ không phải là nhà sư trong chùa, có thể đến nói với y được.

Trùng Quang vội đáp:

- Không được! Không được! Tiểu thí chủ mà vào tăng phòng thì sư đệ Mãng hoà thượng Hành Thiền sẽ vung chửi đánh chết ngay.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Lão không đánh chết được tại hạ đâu.

Trùng Quang quay lại nhìn Song Nhi nói:

- Dù thí chủ có sai vị thư đồng điểm ngã Hành Thiền thì Hành Si cũng không nói gì thí chủ đâu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hành Si ư? Pháp hiệu nhân vật đó là Hành Si hay sao?

Trùng Quang đáp:

- Phải rồi! Vậy ra thí chủ chưa biết!

Vì Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đã thế thì tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào nữa. Đáng tiếc cho chùa Thanh Lương là một ngôi cổ tự nổi tiếng mà bị tàn phá vì tay phương trượng.

Trùng Quang mặt buồn rười rượi, hai bàn tay xát vào nhau không ngớt. Đột nhiên lão nói:

- Để lão tăng đến hỏi Ngọc Lâm sư huynh, may ra có biện pháp nào chăng?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ngọc Lâm đại sư là ai vậy?

Trùng Quang đáp:

- Y là sư phụ truyền pháp cho Hành Si.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hay lắm! Vậy phương trượng dẫn tại hạ đến ra mắt vị lão hoà thượng đó.

Trùng Quang đại sư liền dẫn Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi đến một gian miếu nhỏ. Trước miếu này không có biển đề chi hết.

Trùng Quang đi thẳng vào thiền phòng ở hậu viện. Trong thiền phòng có một vị lão tăng râu tóc bạc phơ ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt nhập định. Ba người vào tới nơi lão cũng không hay biết.

Trùng Quang ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đừng lên tiếng và trở vào những chiếc bồ đoàn ở phía sau. Lão ngồi xuống bồ đoàn cúi đầu trông xuống. Hai tay chấp đũa trước ngực.

Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng rồi cũng ngồi xuống bồ đoàn.

Bốn bề yên lặng như tờ. Trong toà tiểu miếu này dường như chỉ có một mình lão tăng ở.

Sau một lúc lâu, vị lão tăng kia thuỷ chung vẫn không nhúc nhích, chẳng khác gì người chết rồi.

Trùng Quang cũng ngồi yên không dám cựa cựa.

Vi Tiểu Bảo chân tay ngứa ngáy cơ hồ chịu không nổi. Gã hết ngồi lại đứng, hết đứng lại ngồi, miệng mắng thầm tổ tôn mười tám đời vị lão tăng đến mấy chục lượt.

Lại qua một lúc lâu nữa, nhà sư già mới thở phào một cái, từ từ mở mắt ra.

Vị lão tăng thấy trước mặt có người vẫn không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu mấy cái.

Trùng Quang lên tiếng:

- Bạch sư huynh! Hành Si chưa hết trần duyên, có người đến chùa tìm y. Xin sư huynh thi triển Phật pháp hoá giải.

Ngọc Lâm đại sư đáp:

- Gốc nguồn vẫn ở lòng người mà ra. Hoá giải là ở nơi mình.

Trùng Quang nói:

- Ngoại ma hãy còn trầm trọng, chùa Thanh Lương gặp phải tai nạn.

Rồi phương trượng thuật lại chuyện bọn Tâm Khê, Ba Nhan, Hoàng Phủ Các muốn cướp Hành Si, may nhờ thầy trò Vi Tiểu Bảo ra tay giải cứu tình hình thế nào cho Ngọc Lâm đại sư nghe. Trùng Quang còn nói thêm hai bên đều chết mất mấy người, xem chừng đối phương không chịu bỏ qua.

Ngọc Lâm lẳng lạng chú ý lắng tai nghe rồi không nói gì, lại nhắm mắt nhập định.

Vi Tiểu Bảo tức quá đứng phắt dậy toan lớn tiếng thoá mạ.

Nhưng gã vừa mở miệng, Trùng Quang xua tay lia lịa ra hiệu cho gã đừng nóng nảy và yêu cầu gã ngồi xuống chờ đợi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Dù gặp bọn đạo tặc hay dĩ điểm trong thiên hạ cũng không ngăn bằng gặp nhà sư già này...

Gã vừa nghĩ tới đây thì Ngọc Lâm đại sư trên môi thoáng lộ nụ cười, mở bừng mắt ra hỏi:

- Phải chăng Vi thí chủ từ Bắc Kinh đến đây?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế!

Ngọc Lâm hỏi:

- Vi thí chủ làm đương sai kê cận bên mình Hoàng thượng phải không?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, đang ngồi trên bồ đoàn đứng bật dậy hỏi:

- Đại sư!... Sao đại sư biết thế?

Ngọc Lâm mỉm cười đáp:

- Lão tăng đoán vậy.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nhà sư này ra vẻ tà môn. Không chừng lão có pháp thuật thật.

Bây giờ gã không dám chửi thầm lão tăng nữa, lộ vẻ kính cẩn ngồi xuống.

Ngọc Lâm hỏi:

- Hoàng thượng sai Vi thí chủ đến ra mắt Hành Si có điều chi muốn hỏi?

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Lão này biết hết rồi, nói dối cũng bằng vô dụng.

Gã liền đáp:

- Hoàng thượng được biết lão Hoàng gia còn sống ở nhân gian, ngài vừa vui mừng vừa thương cảm, nên phái tiểu tử đến vấn an lão Hoàng gia. Nếu lão Hoàng gia chịu trở về cung thì... hay quá.

Nguyên vua Khang Hy dặn Vi Tiểu Bảo mở cuộc điều tra cho rõ thực hư rồi ngài sẽ thân hành lên Ngũ Đài Sơn triều kiến phụ hoàng. Nhưng Vi Tiểu Bảo dấu câu này không nói.

Ngọc Lâm hỏi:

- Đức Hoàng thượng đưa cho thí chủ tín vật gì để lên đây?

Nguyên vua Khang Hy đã viết một phong thư cho Phụ hoàng nhưng sau ngài lại nghĩ bức thư đó mà lọt vào tay người ngoài thì thật là mối họa động trời, vì thế ngài lại đốt thư đi.

Vi Tiểu Bảo lấy đạo trát có ngự bút của vua Khang Hy ở trong túi áo lót ra, cầm hai tay đưa đến trước mặt Ngọc Lâm nói:

- Đại sư coi đây!

Trên tờ ngự trát viết:

"Sắc lệnh cho quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản là Vi Tiểu Bảo đi công cán khắp một dải Ngũ Đài Sơn. Vậy các quan văn võ ở các tỉnh dọc đường phải tuân lệnh y viên điều động. Khâm thủ."

Ngọc Lâm cầm tờ trát coi đi coi lại rồi nhận kỹ cả dấu ngự bảo.

Lão trả lại tờ trát cho Vi Tiểu Bảo, nói:

- Té ra đây là quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản Vi đại nhân. Lão tăng thật có điều thất kính.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm đắc ý tự nhủ:

- Chắc từ giờ lão này không dám coi thường ta nữa.

Nhưng gã thấy nét mặt nhà sư già không có vẻ gì kính cẩn cho lắm, lòng gã lại ngượng lạnh không cao hứng mấy nữa.

Ngọc Lâm hỏi:

- Vi thí chủ! Theo ý thí chủ thì nên làm thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ xin đến khấu đầu bái kiến lão Hoàng gia xem ngài truyền phán ra sao?

Ngọc Lâm nói:

- Trước kia y làm Hoàng đế thì giàu có, ^^, nhưng hiện giờ đã thành hoà thượng không còn tý gì nữa và đã cắt đứt trần duyên. Vậy ba chữ "lão Hoàng gia" không nên nhắc tới khiến người nghe phải kinh hãi và làm phiền nhiều cuộc thanh tu của y.

Vi Tiểu Bảo lẳng lẳng không nói gì.

Ngọc Lâm lại tiếp:

- Thí chủ trở về tâu Hoàng thượng là Hành Si không muốn gặp thí chủ và cũng không muốn ngó thấy người ngoài.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đức Hoàng thượng là con của lão gia, đâu phải người ngoài?

Ngọc Lâm hỏi:

- Xuất gia là thế nào thí chủ có hiểu không? Đã ra khỏi nhà đi tu thì vợ con cũng là người ngoài.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Coi chừng mọi sự đều do lão sư già này giở trò, cố ý ngăn cản. Lão Hoàng gia dù không chịu về cung cũng chẳng đến nỗi không cho vợ con thấy mặt.

Gã liền hỏi:

- Đã vậy thì tại hạ phải đi điều động nhân mã lên Ngũ Đài Sơn bảo vệ cho lão Hoàng gia, không để bọn người phức tạp vào chùa phá rối.

Ngọc Lâm ^^ đáp:

- Nếu thế thì chùa Thanh Lương này biến thành nội điện trong Hoàng cung hay là chùa như ^^ . Sao bằng trở về Hoàng cung ở Bắc Kinh quách cho rồi? Đồng thời quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản Vi đại nhân cũng biến thành kẻ đương sai ở chùa Thanh Lương không hơn không kém. Vậy thí chủ không nên hành động như thế.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra đại sư đã có biện pháp bảo vệ... cho lão nhân gia. Tại hạ xin ^^ thì đã nghe lời cáo luận.

Ngọc Lâm mỉm cười đáp:

- Vi thí chủ này còn nhỏ tuổi mà quả nhiên là một tay lợi hại khác thường. Thảo nào mới mười mấy tuổi đã làm nên quan lớn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão tăng chẳng có biện pháp nào hết. Kể xuất gia không tranh danh đoạt lợi với người đời, dù gặp tai ương cũng vui lòng chịu đựng. Đa tạ Vi thí chủ đã có thịnh tình với bản tự. Giả sử chùa Thanh Lương có xảy tai vạ thì cũng là một trường kiếp nạn khó lòng tránh khỏi.

Dứt lời, lão chấp tay thi lễ rồi nhắm mắt nhập định.

Trùng Quang đứng dậy giơ hai tay ra hiệu rồi lùi đến bên cửa. Y nhìn Ngọc Lâm khom lưng thì lễ.

Vi Tiểu Bảo ngó nhà sư già nhăn mặt lại làm trò ba bị thè lưỡi ra. Gã còn chỉ ngón tay cái bịt lỗ mũi, bốn ngón tay kia chìa ra vây Ngọc Lâm mấy cái ra điều muốn nói:

- Thú lắm! Thú lắm! Không ngủ được!

Nhưng Ngọc Lâm đã nhắm mắt lại nên không nhìn thấy.

Ba người ra bên ngoài tiểu miếu ngồi. Trùng Quang nói:

- Ngọc Lâm đại sư là một vị cao tăng đắc đạo đã có chỉ thị rõ ràng. Bây giờ bản tăng về tha bọn Tâm Khê phương trượng. Vì thí chủ! Chúng ta được hội kiến bữa nay cũng là có duyên. Bây giờ xin cáo biệt!

Phương trượng nói xong chấp hai tay cúc cung hành lễ không để cho Vi Tiểu Bảo tiến vào chùa Thanh Lương nữa.

Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Hay lắm! Các vị đã có diệu kế. Bọn tại hạ thành người đa sự.

Song Nhi đi kêu bọn Vu Bát kéo nhau xuống núi, trở về ngủ trọ tại chùa Linh Cảnh.

Hôm qua đến chùa Linh Cảnh, Vi Tiểu Bảo đã cúng một trăm lạng bạc. Nhà sư trụ trì thấy vị đại tài chủ lại đến liền ân cần tiếp đãi.

Vi Tiểu Bảo ngồi trong phòng khách, tay chống cằm, trong lòng rất là phiền muộn, bụng bảo dạ:

- Được gặp lão Hoàng đế rồi, nhưng ngài ở hoàn cảnh rất nguy hiểm. Bọn Lạt Ma ở Tây Tạng muốn bắt ngài. Thần long giáo cũng tìm đến để mưu đồ chuyện gì. Lão trọc Ngọc Lâm thì làm bộ làm tịch lại đểch có bản lãnh. Còn Trùng Quang phương trượng tuy võ công cao cường nhưng chỉ có một mình thì làm gì được? Ta e rằng sau đây mấy bữa lão Hoàng đế bị người bắt đem đi, mình trở về biết nói thế nào với Tiểu Huyền Tử?

Gã quay lại nhìn Song Nhi thấy thị cặp lông mày rủ thấp, vẻ mặt buồn rầu ủ rũ, liền hỏi:

- Song Nhi! Sao cô lại không vui vẻ?

Song Nhi đáp:

- Nô tỳ không sao cả!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chắc cô có tâm sự gì thì phải? Mau mau nói cho ta hay!

Song Nhi đáp:

- Thực tình nô tỳ chẳng có điều chi mà nói.

Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- ừ! Ta biết rồi! Chắc cô trách ta làm quan trong triều mà không nói cho cô hay. Có đúng thế không?

Song Nhi hỏi lại:

- Hoàng đế Thát Đát là người tồi bại. Sao tướng công... tướng công lại làm quan với hắn?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>